

Michiel Stroink

Wandelen in een Escher

2020 Prometheus Amsterdam

© 2020 Michiel Stroink
Omslagontwerp Roald Triebels
Foto auteur Bob Bronshoff
www.uitgeverijprometheus.nl
ISBN 978 90 446 3875 2

DEEL I

Baroe

Ik haat de middagdienst. Als het even kan ruil ik met Jeffrey of Ronald. Als zij de boel om tien uur 's avonds afsluiten stoppen ze vaak nog even bij café De Hoek voor een potje biljart. En soms, als ze meer in de stemming zijn voor de droeve stilte, fietsen ze door naar café Babbels, waar mensen bestellen door een vinger op te steken.

De stamgasten ontwijken elkaars blikken door naar het gelikker van de gokkasten te kijken of ze betrappen elkaar als ze via de spiegel achter de toog naar de billen van de barvrouw proberen te gluren.

Middagdienst betekent dat je pas om twee uur op je werk hoeft te verschijnen. Uitslapen dus. Al heeft de status van de roes maar weinig invloed op de kwaliteit van het werk van een parkeerbeampte.

Nee, ik haat de middagdienst en dan druk ik me nog zwak uit. Het komt door de mensen op straat. De dame op het bankje van het Kastanjeplein die altijd naar me zwaait terwijl haar ongezond kleine hondje door zijn bevende pootjes zakt om een drol te produceren die groter is dan hijzelf. Of de kinderen van de Oranje Nassauschool die elkaar verdringen rond het trapveldje terwijl ze elkaars kreten imiteren en dingen schreeuwen als: 'Doorfietsen, ouwe!' En: 'Aan de kant voor de commandant!' En dan de rokende vrouwen voor de

vanHaren die stug paffend pauzeren, of het nu min vier is of tijdens een hoos- of hoestbui. Ze stoppen alleen maar met kuchen om te lachen als ik nét voorbij ben, zodat ik niet meer kan achterhalen of het nou over mij ging of niet. Of de oude mannen met hun mening op het bankje bij het stoplicht op de Brielbrug. Onverstaanbaar mompelen ze zaken zuur als de garnering bij hun haring-in-stukjes. De straat is een circusvoorstelling die rond het middaguur altijd is uitverkocht en ik ben de clown die zich afvraagt of hij moet lachen of huilen.

Daarom heb ik een voorkeur voor de kalmere en koelere ochtenddiensten. Dan zijn de straten nog rustig en de mensen die zich er wagen zijn druk met zichzelf bezig. In beslag genomen door de tijd en hun bestemming en te druk om nog op mij te letten. En natuurlijk moet ik na een ochtenddienst ook weer de straat op, maar dat is het slotakkoord. Dan is de dag afgelopen en zijn de mensen op de straat mijn grootste angst. Als ik ermee moet beginnen kan het altijd nog erger. Nee, geef mij maar de ochtenden. Dan ben ik alleen en dat is al druk genoeg.

Ze valt me op zodra ik de hoek om fiets. Omdat ze een roze regenjas draagt, maar ook omdat ze het straatbeeld verstoort. Ze staat op de oprijlaan van de parkeergarage en ze hoort daar niet. Als een roze verkeerskegel verspert ze de toegang tot mijn werkplek, dus knijp ik in mijn handrem en stap ik bij de containers van mijn fiets om de situatie te evalueren.

Het is een vrouw, al zou de opvallend gekleurde regenjas nog een meisje van haar kunnen maken. Het onderscheid tussen die twee is voor mij überhaupt ieder jaar lastiger te maken. De felrode lippenstift onder de capuchon, die zelfs van deze afstand waarneembaar is, als een merkteken, verraadt dat ze er belang aan hecht gehoord te worden. Ze draagt schoenen met hakken die de prijs per strekkende centimeter opstuwten,

door sommige vakvrouwen bespeeld als een ritmisch instrument waarmee ze in kantoortuinen en hotellobby's met valse status stiltes laten vallen. Het tasje dat ze draagt lijkt meer op een aangelijsde hamster en kan nooit meer bevatten dan een zwierig opgefleurde smartphone, ongetwijfeld van het laatste model. De hamster bungelt terwijl de meisjesvrouw haar capuchon afzet. Met een vergelijkbare beweging schudt ze haar haar wakker. Ze hoort daar niet te staan, omlijst door het natte beton. Ze hoort in een etalageruit of in een tijdschrift, niet voor de poort van mijn fort, de enige veilige plek buiten mijn appartement. Wat kan ik doen? Ik kan teruglopen. Ik kan mijn fiets hier laten staan en met een omtrekken-de beweging de achterkant van de garage bereiken. Daar is de achteringang die niemand kent en waarvan ik alleen de sleutel heb.

Maar ze steekt haar hand omhoog en dus is alles voorbij. Ze zwaait. Ze kijkt in mijn richting. Er staat niemand achter mij. Er staat niemand naast me. Ik ben de enige die zich op dit tijdstip op straat waagt. Ze roept iets. Ik word gedwongen mijn geïmproviseerde observatiepost te verlaten. Gewapend met mijn fiets loop ik op haar af.

'Jij bent Lukas Sterreveld.' Het is eerder een conclusie dan een vraag, dus weet ik niet hoe ik moet reageren. Ze steekt haar hand uit in de richting van mijn navel en houdt haar arm volledig gestrekt.

'Liz, met een z. Komt van Alice, vandaar.'

'Vandaar?' Met mijn eerste reactie kopieer ik een van haar woorden. Als ik al een kans had gehad me binnen dit gesprek fatsoenlijk te manifesteren, dan is die nu voorgoed verkeken. Ik schud de uitgestoken hand en zeg mijn naam, uit gewoonte, want als ik hem uitspreek besef ik dat ik hem zojuist al heb gehoord.

‘Liz?’

‘Ja. Van Alice. Alice van der Dam. Als het goed is heb je een e-mail van het hoofdkantoor ontvangen. Ik loop vier weken met je mee. Ik ben net begonnen met mijn traineeship.’

‘Ik heb geen e-mail ontvangen.’ Mijn hoofd vult zich met donkere mist. Waar heb ik deze veroordeling aan verdiend? Ik word vier weken geketend aan mijn tegenvoeter en ongetwijfeld gedwongen tot smalltalk en andere vormen van geveinsde belangstelling en zinloze luchtverplaatsing.

Met haar linkerhand grabbelt ze in de aangeliijnde hamster. Ze tikt wat op het scherm van haar toestel en laat me het vonnis lezen dat ik waarschijnlijk uit zelfbescherming uit mijn inbox had verwijderd. Het bericht begint met wat onschuldige beleefdheden en in de kern staan de termen die voor rode vlaggen zorgen. Drie keer het woord ‘doorlichten’, waarvan twee keer geflankeerd door het woord ‘vrijblijvend’, waarvan je vrijwel altijd met zekerheid kunt zeggen dat het allesbehalve ‘vrijblijvend’ betekent.

‘Je bent mijn eerste snuffelgids,’ zegt ze.

Met mijn lichaamshouding probeer ik haar kenbaar te maken dat die opgeklopte, quasifleurige, corporate containerkreet aan mij niet besteed is.

‘Mijn begeleider. Ik mag op vier plekken meespieken op de werkvloer voor ik op het hoofdkantoor aan de slag ga. Waarschijnlijk iets met communicatie en marketing. Nou, dan helpt het als je weet hoe het er in het echt aan toegaat.’

‘Je schoenen,’ zeg ik.

‘Hoe bedoel je? Wat is er met mijn schoenen?’

‘In het echt dragen we schoenen. Geen muiltjes. Werk-schoenen. Ken je dat?’



Toen de parkeergarage in het najaar van 2003 door de wethouder werd geopend, werd het gebouw in de regiokrant al bestempeld als 'een misbaksel'. De garage die naar het nabijgelegen winkelcentrum De Schans werd genoemd was voor tachtig procent onder de grond gebouwd. Boven op de garage zouden twaalf nieuwe winkelpanden worden gebouwd, maar de projectontwikkelaar had hier op het laatste moment van afgezien toen het duidelijk werd dat hij de winkels met geen mogelijkheid verhuurd kreeg. De braakliggende kruin van de parkeergarage werd al snel in gebruik genomen door de jongeren uit de buurt, die hun territorium markeerden met graffiti en een spoor van vernielingen.

Dit deel van de stad was bestempeld als achterstandswijk en veroordeeld tot gecontroleerd krimpen. En omdat de laatste wanhoopspoging van het stadsbestuur al bij voorbaat mislukte, leek De Schans haar naam nu eerder als skatepark dan als parkeergarage te verdienen.

Omdat de wethouder, vrij ambitieus, een meerjarige aanbesteding voor het beheer van de garage had uitgeschreven, werd de stad ertoe gedwongen 'het misbaksel' toch open te houden, al waren er zelden dagen dat hij voor meer dan een kwart was gevuld. In de nieuwe plannen van het gemeentebestuur zou de parkeergarage fungeren als een P+R. Met een nieuwe tramverbinding zouden de dagjesmensen die de forse prijzen uit de nabijgelegen hoofdstad niet wilden betalen keurig van en naar hun auto in De Schans vervoerd worden.

Tijdens de opening werden er drie hoofdstewards aangesteld. Ik ben de enige die er nu, zestien jaar later, nog steeds werkt. Ambitie is een monster onder je bed dat alleen bestaat als je erin gelooft. Ik geloof niet in ambitie. Er wonen andere monsters onder mijn bed. Hoe leger de garage, hoe leger mijn hoofd, en dat is uiteindelijk voor iedereen het beste.

De veiligheidsschoenen die al zeker tien jaar bij de gevonden voorwerpen liggen zijn drie maten te groot. Om te voorkomen dat ze eruit schiet, sloft Liz met een z behoedzaam achter me aan. Omdat ik geen flauw idee heb wat ik met dit kind aan moet, leid ik haar nu rond over het terrein. Ze heeft een notitieblokje bij zich en heeft vooralsnog iedere onbenulligheid letterlijk opgeschreven. ‘Deze donkere hoek noemen we “de Kliko”. Er zouden hier twaalf parkeerplaatsen moeten liggen, maar door een constructiefout zijn ze onbereikbaar, zie je dat?’ Liz haalt haar schouders op en schrijft door. ‘Als je de garage in rijdt, kun je een rondje rijden en kom je uiteindelijk terecht bij de uitrit. Pas na de uitrit kom je bij de Kliko. Er komen geen auto’s en als ze er al komen, dan kunnen ze er niet parkeren. Het dak is te laag. Kijk dan.’

Ze knikt. ‘Waarom noemen jullie het “de Kliko”?’

‘Kliko zoals de afvalbak. We gebruiken deze ruimte als provisorische vuilnisbelt. Er staat een oude bank die misschien ooit nog van pas kan komen, een paar vuilniszakken met kleding. Dat soort dingen.’

‘Het is kapitaalverspilling. Wie is er verantwoordelijk voor de constructie? Is er nooit een rechtszaak geweest? De ingenieur of de architect moet hiervoor op het matje worden geroepen. Is het toentertijd gerapporteerd?’

Dan zie ik gelukkig de zware gestalte van Jeffrey de garage binnenfietsen. Normaal gesproken heeft hij geen dienst, maar omdat ik me geen raad wist met de roze verstekeling heb ik hem een berichtje gestuurd.

‘Waar is de brand, chef?’

‘Dit is Liz, ze komt van het hoofdkantoor. Ik ben haar snuffelgids. Ze vraagt zich af of we de Kliko ooit hebben gerapporteerd.’

De lachstuip waarmee hij reageert lucht me op. Misschien is het beter als ik dit beschouw als één grote grap. En terwijl Jeffrey naar het kantoor gaat, maak ik de rondleiding af. Ik laat haar de schrobmachines zien en wijs haar de betaalautomaten, en met ieder woord dat Liz in haar aantekeningenboekje schrijft, voel ik me nuttelozer, omdat niks in mijn leven werkelijk noemenswaardig is en ik het zonde vind van de papierverspilling die mijn lusteloze dagbesteding nu is geworden.

‘Ik laat je het commandocentrum zien. Onze werkplek. Ik zal wat koffie voor je zetten.’ Maar Liz wil geen koffie. Ze heeft haar eigen thee meegenomen.

De rechthoekige kubus van vijf bij zes die in het midden van de garage staat wordt ‘het kantoor’ genoemd. Bij het raampje met gewapend glas staat een bureau met een computer en tegen de muur staat een IKEA-keukenblok met een afbrokkelend keukenblad. In de hoek tegenover het dartbord staat een oude driezitsbank. De gaten in de bekleding worden bedekt door de opengeritste slaapzak die er als sprei overheen hangt.

Op De Schans werk je alleen. Jeffrey is de oproepkracht. Hij heeft zich inmiddels vast al genesteld in de chronische kuil op zijn plek van de bank. Soms gooit hij vanuit die positie een pijltje naar het dartbord, maar veel vaker nog staart hij in trance naar het blauwe licht van zijn smartphone, waarop hij zijn Pokémon-selectie bestudeert. Jeffrey is een Pokémon GO-jager, wat betekent dat hij zijn geringe aantal dagelijkse bewegingen uitsluitend reserveert om in een obscuur winkelcentrum op digitale knuffeldieren te jagen.

Het verbaast me dan ook om hem buiten te zien staan, tot ik wat dichterbij kom en de paniekerig hoge stemgeluiden van een vrouw hoor. Dit kan eigenlijk maar één ding betekenen.

Het is een van de zeldzame keren dat een parkeerbeampte daadwerkelijk contact moet hebben met een klant. Het is misschien overbodig te vermelden dat ik een hekel heb aan dit onderdeel van het werk, maar eens in de zoveel tijd komt het voor dat iemand zijn kaartje is verloren. Het beleid is helder op dit vlak. 'Als iemand geen geldig parkeerbewijs kan overleggen, dient er een boete van vierenvijftig euro, te weten drie dagkaarten, betaald te worden.'

'Dit kan niet! Dit kan écht niet! Ik heb hem ergens. Ik had hem nét nog!' En met die laatste hoge uithaal van haar stem kiepert ze de inhoud van haar schoudertas over het asfalt van mijn garage. Als Jeffrey een stap opzij zet om de lippenstift wat verder weg te laten rollen ziet hij dat ik eraan kom. 'No *spang*, mevrouw. Daar is de baas. Hij lost het wel op.' Zonder verder nog een seconde aandacht te geven aan de situatie draait Jeffrey zich om. Langzaam beweegt hij zich in de richting van de bank en zijn Pokémon-collectie en nu pas zie ik dat er ook nog een mannetje bij het paniekerige vrouwtje hoort.

Naast een EHBO-cursus moet iedere parkingsteward verplicht een cursus 'Omgaan met agressie' volgen, waar we leren hoe we ons onzalige, winstgedreven beleid over kunnen brengen in dit soort situaties. We luisteren naar het probleem. We vatten het probleem samen in onze eigen woorden en we komen direct met het slechte nieuws. Simpel, zou je zeggen, behalve dat het handboek geen rekening houdt met de sociale handicaps die een steward over het algemeen bezit. Wat een basisfout is, want als je ergens van uit kunt gaan is het dat een normaal functionerend sociaal mens sowieso niet solliciteert als parkeerwacht bij U-parking. Dus vergeet ik om te luisteren, valt er vervolgens niets samen te vatten en val ik meteen met het slechte nieuws in huis.

'Meneer, mevrouw, wij hebben hier beleidsregels voor op-

gesteld, die te lezen zijn bij de ingang van onze garage. Als u meeloopt, kan ik het u laten zien. Het kaartje is uw parkeerbewijs en zonder dat bewijs kan ik niet weten hoelang u hier al staat. Misschien staat u hier al dagen en wilt u dat nu voor een paar euro afkopen.' En terwijl ik mezelf de woorden uit hoor spreken, vraag ik me af of er wereldkampioenschappen bestaan voor sociale onkunde. Ik zou me direct kwalificeren en een bye krijgen in de eerste ronde. Ik zou de finale overtuigend winnen met op matchpoint een knal van een ongepaste vraag en heel Nederland zou trots zijn op de medaille die ik mee naar huis nam.

'Wát zeg je nou?' De echtgenoot van het paniekerige vrouwtje is hooguit één meter zestig lang, maar toch plaatst hij zichzelf en zijn opgeblazen kippenborstje tussen mij en de vrouw, die inmiddels haar tampons bij elkaar sprokkelt.

'Ik bedoel: er zijn ergere dingen. Wat is er nou helemaal aan de hand? Hier is een protocol voor. U betaalt een boete en dat is het dan.'

'We zijn even naar de supermarkt geweest. Wij hebben hier nog geen halfuur gestaan. Ik betaal geen vierenvijftig euro voor twee komkommers en een blik kikkererwten, meneer.' De opgeblazen kippenborst steekt nu resoluut de punt van zijn paraplu naar het logo op mijn dasspeld.

'Regels zijn regels, meneer.' En weer moet ik bijna kotsen van de smaak van de woorden van mijn vader.

De man legt zijn paraplu neer en pakt nu zijn telefoon – alsof hij daar de oplossing voor het achterlijke parkeerprotocol kan vinden – en ik weet niet waarom, maar zijn nieuwe wapen maakt meer indruk op mij en weer braak ik wat stoplappen uit. 'Het beleid is helder op dit vlak.' En rustig tel ik tot tien, met mijn ogen dicht, wensend dat ik onzichtbaar ben en in de hoop dat alles weer weg is als ik mijn ogen opendoe.

Als ik bij acht ben hoor ik ineens de stem van Liz: 'Weet u wat? Wij kijken zo wel even op de camera, meneer.' En tegen mij: 'Ja, dat kan toch ook? Er is een beleidswijziging ophanden.' En tegen de man met de paraplu: 'Er hangen overal camera's, meneer. Wij controleren het wel even.' Ze bukt zich en helpt de vrouw met het verzamelen van haar spullen. 'Geen zorgen, mevrouw. Stapt u maar in de auto. Wij maken zo de poort wel even open.' En als de man met de paraplu en zijn vrouw in hun auto zitten richt ze zich tot mij. 'Dit soort situaties moet je zo snel mogelijk de-escaleren. We leven in een andere tijd. Eén tweet van één ontevreden klant is in het licht van reputatierisico vele malen kostbaarder dan wat die boete ooit zou kunnen opbrengen. Dat gevecht kun je niet winnen, dus zetten we de poort open. Ook al zijn die camera's nep. We geven de klant het voordeel van de twijfel. Dat is ondernemen in de eenentwintigste eeuw. Iedereen heeft een stem, dus naar iedereen wordt geluisterd.'

Ze sloft het kantoortje binnen en drukt op de knop die de slagboom opent. Het is mijn knop. Ik had haar nog niet eens verteld waar hij zat, maar kennelijk leven we in een andere tijd. Een tijd waarin die knop niet meer samenhangt met regels en hij minder waard is dan een knop op een willekeurige smartphone.



De rest van de werkdag verloopt even zenuwslopend als de ochtend en pas als ik thuis mijn fiets op slot zet, besef ik dat deze vier weken ook ooit weer voorbijgaan. Alles gaat voorbij. Ik herhaal het een paar keer en het kalmeert me. Zou ik eroverheen zijn? Ik besluit mezelf op de proef te stellen door via het park naar de supermarkt te lopen. Ik zwaai naar de dame

met het ongezond kleine hondje. Ik schop de afgedwaalde voetbal terug naar het trapveldje en even lijkt het toch nog lente in mijn hoofd te worden, tot ik het elektronische gezoem van een drone hoor.

Zonder omhoog te kijken – ze kunnen mijn gezicht herkennen – ren ik naar de Ravenbaan. Ik wacht niet tot het groen is, ontwijk een fietser, slalom langs de poortjes van het hek het park in en stop onder een grote beukenboom om uit te hijgen. Hoor ik het zoemen nog? Durf ik omhoog te kijken? Ik zet een paar stappen achteruit, beweeg me zijdelings het struikgewas in en speur dan langs de stam van de beuk het lucht-ruim af. Zouden ze weten waar ik woon? Natuurlijk weten ze waar ik woon! Niet terug naar huis lopen. Juist niet. Neem het zekere voor het onzekere. Rechtsaf, via de pingpongtafels, onder het bladerdek door, langs de tramhalte, tussen de kerk en het ziekenhuis door, via de achterkant van de supermarkt, niet de camera's in kijken, stukje rennen en dan ben ik er!

Bij de winkelmandjes kijkt een moeder me meewarig aan. Ze trekt haar zoontje wat dichtert tegen zich aan, slaat de versafdeling over en loopt rechtstreeks naar het brood. Snel speur ik het plafond af. Ik zie geen camera's, al weet ik dat ze hier ook zijn. Echte camera's. Geen dummy's. En alle beelden zijn digitaal en worden dus gehackt door de overheid.

Bij de kant-en-klaarmaaltijden blijf ik even staan om de ingrediënten met elkaar te vergelijken. Koolhydraten, vetten, verzadigde vetten, suikers, kilocalorieën per 100 gram, kilocalorieën per maaltijd, en langzaam word ik weer kalm en lukt het me om mijn ademhaling weer te tellen. En als ik Ed Sheeran uit de supermarktspeakers hoor kwijlen heb ik de controle terug en loop ik naar de diepvriesafdeling.

Want je moet altijd andersom beginnen. Iedere supermarkt heeft een effectieve looproute bedacht. De volgorde van de

producten die je als klant krijgt voorgeschoteld is nauwkeurig bedacht en ontwikkeld om jou zo veel mogelijk geld te laten uitgeven. Deze winkels zijn de geoliede vlaggenscheppen van onze massaconsumptiemaatschappij en laten perfect zien dat wij, de willoos gemaakte, gehypnotiseerde consumenten, gereduceerd zijn tot een fractie van het geheel, een schijnbaar overbodig radertje in de machine van het kapitalisme. Waarom liggen de diepvrieskant-en-klaarmaaltijden achteraan en de verse vooraan? Ze liggen daar omdat ze maar een fractie van de verse kant-en-klaarmaaltijden kosten. En waarom liggen de zware flessen drank pas op het einde van de looproute? Omdat ze dan boven op het kwetsbare fruit terecht komen dat al beurs is voor ik de supermarkt überhaupt heb verlaten zodat ik twee dagen eerder dan normaal terug moet om opnieuw fruit te kopen.

En precies daarom begin ik aan de andere kant. Omdat ik zelf wil blijven nadenken voordat ik echt de weg kwijtraak. Want dat gaat gebeuren. Daar twijfel ik niet aan. Dan pakken ze me weer op en verklaren ze me voor gek: waanzinnig. Een gevaar voor zichzelf of erger nog: de maatschappij. Het radertje dat niet mee wil draaien: doorgedraaid.

Dus laat ik de chocoladereep bij de kassa met rust. Vier meter achter mij liggen ze per vier verpakt voor een fractie van de prijs van dit 'kassakoopje' dat de mevrouw voor me niet kon laten liggen. Maar dat is nog niet zo erg. Dat moet ze lekker zelf weten. Het enige wat ik kan eisen is dat ze zich aan de minimale supermarktetiquette houdt en haar boodschappen scheidt van die van mij met een kassabalkje, maar dat vertikt deze chocoladereepverslaafde simpelweg omdat ze te lui is of nog veel erger: omdat ze mij moedwillig het bloed onder de nagels vandaan wil halen!

En daarom steek ik mijn arm uit, leun over haar boodschap-

pen heen en gris met mijn vingertoppen naar het balkje dat voor haar binnen handbereik ligt en benadruk haar nalatigheid met een langgerekte zucht in de hoop dat ze zich beschamend excuseert of toch op zijn minst van mij afwendt. Maar er kan nog geen 'Pardon' van af, dus ik bedenk hoe ik de kassabalkjes één voor één haar strot in schuif tot ik uiteindelijk schrik van mijn eigen voorstellingsvermogen en maar weer ga tellen. Eén... Wat is er toch gebeurd met mij? Twee... Waar is mijn mededogen gebleven? Drie... Sinds wanneer heb ik zo'n kort lontje? Vier... Waarom kan ik dit niet van me af laten glijden? Vijf... En weg is de woede. En dat ze na haar derde pinpas besluit contant te betalen kan me niks schelen. Als ik nog woedend ben, dan is dat op mijn eigen woede en dus voel ik me schuldig. Ik heb spijt van mijn langgerekte zucht. Wat heeft deze mevrouw mij nu helemaal misdaan? En misschien heeft ze wel een reden voor haar vergeetachtige bui. Misschien heeft ze wel een lastige dag gehad. Waarom oordeel ik zo snel?

Als ik mijn boodschappen in mijn rugzak heb gestopt, zie ik dat ze haar chocoladereep is vergeten. Het idee dat deze arme door mij benadeelde vrouw zoveel te veel heeft betaald voor haar reep en deze nu ook nog eens is verloren stemt me uiterst droevig. Misschien is het wel mijn schuld. Heb ik haar opgejaagd met mijn zucht? Er zit maar één ding op. Er is nog niks verloren. Rennen! Achter haar aan! Maar als ik links de hoek om ren zie ik niks. Dus terug. De andere kant op! En in de verte zie ik haar. Nee, ze is het toch niet! Ze is verloren. Wat kan ik nu nog doen? Ik kan de reep niet achterlaten bij de balie van de supermarkt. Die mensen zijn niet te vertrouwen. Die wachten hooguit een dag op zo'n vrouw voor ze die reep gewoon weer in het schap leggen. Kassakoopje. De politie? Uitgesloten. Zelfs als ik hem anoniem op het bureau krijg kan